

اتحاد در ایمان

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: اعمال رسولان باب ۴ آیات ۸ تا ۱۲؛ اعمال رسولان باب ۱ آیه ۱۱؛ متی باب ۲۵ آیات ۱ تا ۱۳؛ عبرانیان باب ۹ آیات ۱۱ و ۱۲؛ خروج باب ۲۰ آیات ۸ تا ۱۱؛ اول قرنتیان باب ۱۵ آیات ۵۱ تا ۵۴.

آیه حفظی: «در هیچ کس دیگر، رستگاری نیست و در زیر آسمان هیچ نامی جز نام عیسی به مردم عطا نشده است تا به وسیله آن نجات یابیم» (اعمال رسولان باب ۴ آیه ۱۲).

در سال ۱۸۸۸، ادونتیست‌های روز هفتم دوره‌ای از بحث و مناظراتی شدید را در خصوص تفسیر برخی از متون کلیدی کتاب مقدس تجربه کردند. در حالی که شبان‌ها و رهبران کلیسا، در باره هویت ده شاخ پیشگویی باب ۷ دانیال و غلاطیان باب ۳ آیه ۲۴ مشغول بحث و بررسی بودند، عده کمی متوجه شدند که نگرش خصمانه آنها نسبت به یکدیگر تا چه حد هم‌نشینی و دوستی ایشان را نابود نمود و در نتیجه اتحاد و رسالت کلیسا را خدشه دار نمود.

الن جی. وایت این وضعیت را بشدت محکوم نمود و تمام کسانی که درگیر این بحث‌ها بودند را تشویق نمود که با دقت به رابطه خود با عیسی و اینکه چگونه محبت برای عیسی باید در رفتار ما بویژه زمانی که اختلاف نظر داریم نشان داده شود، بیاندیشند. او همچنین گفت که ما نباید انتظار داشته باشیم همه در کلیسا در مورد تفسیر همه متون کتاب مقدس توافق نظر داشته باشند.

اما او همچنین تأکید نمود که ما در زمینه باورهای اساسی ادونتیست باید درکی واحد داشته باشیم. این هفته به برخی از آموزه‌های اساسی کتاب مقدس که اصول ضروری اعتقادی ما ادونتیست‌ها هستند و اتحاد ما را در ایمان شکل می‌دهند، خواهیم پرداخت.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۳ آذر - ۲۴ November آماده شوید.

نجات در عیسی

اگر چه ما به عنوان ادونتیست‌های روز هفتم با سایر فرقه‌های مسیحی وجه اشتراک زیادی داریم، مجموعه باورهایمان یک نظام منحصر به فرد از حقیقت کتاب مقدس را شکل می‌دهند که هیچ کس دیگری در جهان مسیحی اعلام نمی‌کند. این حقایق به تعریف ما به عنوان بازماندگان آخر زمان خدا کمک می‌کنند.

اعمال رسولان باب ۴ آیات ۸ تا ۱۲ و باب ۱۰ آیه ۴۳ را بخوانید. پطرس به موقعیت عیسی مسیح در درک خویش از نقشه نجات چه اهمیتی قائل می‌شود؟

پولس رسول به قرن‌تیان گفت که مژده نیک این است « که خدا در مسیح بود و جهان را با خود مصالحه می‌داد » (دوم قرن‌تیان باب ۵ آیه ۱۹). مرگ مسیح وسیله ای برای آشتی ما با پدر شد و بر روی دره عمیقی که بخاطر گناه و مرگ به وجود آمده بود پلی ایجاد کرد. برای قرن‌ها، مسیحیان در معنای مرگ و رستاخیز عیسی و آشتی که برای تحققش آمد، تعمق نموده‌اند. این روند آشتی کفاره نامیده شده است. atonement که یک واژه قدیمی انگلیسی که از «at-one-ment» تشکیل شده. «at one» به معنی جلب رضایت نمودن می‌باشد. بر این اساس، کفاره در یک رابطه هماهنگی بوجود می‌آورد و زمانی که بیگانگی وجود داشته باشد این هماهنگی نتیجه آشتی خواهد بود. از این رو اتحاد کلیسا عطیه ای از این آشتی می‌باشد.

آیات زیر چه چیزی در مورد مفهوم مرگ و رستاخیز عیسی به ما تعلیم می‌دهند؟

رومیان باب ۳ آیات ۲۴ و ۲۵

اول یوحنا باب ۲ آیه ۲

اول یوحنا باب ۴ آیات ۹ و ۱۰

اول پطرس باب ۲ آیات ۲۱ و ۲۴

اگر چه این باور ما در مرگ و رستاخیز مسیح با بسیاری از فرقه‌های دیگر مسیحی مشترک می‌باشد، ما آن را در زمینه «انجیل ابدی» (مکاشفه یوحنا باب ۱۴ آیه ۶)، بخشی از پیام سه فرشته در مکاشفه یوحنا باب ۱۴ آیات ۶ تا ۱۲، انتشار می‌دهیم. ما به عنوان ادونتیست‌های روز هفتم بر این پیام‌ها تأکید داریم، آنچه که دیگر فرقه‌های مسیحی انجام نمی‌دهند.

چگونه می‌توانید پیامزید که همواره واقعیت مرگ و رستاخیز مسیح که امید در بر دارد را در مقابل خود داشته باشید؟

دوشنبه

۲۸ آبان

آمدن دوباره مسیح

رسولان و مسیحیان اولیه، بازگشت مسیح را «امیدی متبارک» (تیتس باب ۲ آیه ۱۳) می‌دانستند و انتظار داشتند تمام پیشگویی‌ها و وعده‌های کتاب مقدس در ظهور دوم تحقق یابند. ادونتیست‌های روز هفتم همچنان این عقیده را به شدت حفظ کرده‌اند. در واقع نام ما، «ادونتیست» آن را به صراحت بیان می‌کند. تمام کسانی که مسیح را دوست دارند منتظر روزی هستند که قادر به هم نشینی رو در رو با او بشوند. تا آن روز، وعده آمدن دوباره مسیح، تأثیری وحدت بخش بر ما به عنوان قوم خدا دارد.

آیات زیر چه چیزی درباره نحوه بازگشت مسیح به ما تعلیم می‌دهند؟ این مطلب چگونه با برخی از مفاهیم رایج در مورد بازگشت مسیح متفاوت می‌باشد؟ اعمال رسولان باب ۱ آیه ۱۱؛ متی باب ۲۴ آیات ۲۶ و ۲۷؛ مکاشفه یوحنا باب ۱ آیه ۷؛ اول تسالونیکیان باب ۴ آیات ۱۳ تا ۱۸؛ مکاشفه یوحنا باب ۱۹ آیات ۱۱ تا ۱۶.

کتاب مقدس بارها به ما اطمینان می‌دهد که عیسی بار دیگر برای مطالبه قوم نجات یافته خود خواهد آمد. زمانی که این رویداد اتفاق خواهد افتاد نباید گمانه زنی شود زیرا عیسی خود فرمود، «هیچ کس غیر از پدر از آن روز و ساعت خبر ندارد، حتی پسر و فرشتگان آسمانی هم از آن بی‌خبرند» (متی باب ۲۴ آیه ۳۶). نه تنها ما نمی‌دانیم چه زمانی مسیح بازمی‌گردد بلکه حتی به ما گفته شده است که از آن بی‌خبر می‌باشیم. عیسی در پایان مأموریت خود تمثیل ده باکره را بیان نمود (متی باب ۲۵ آیات ۱ تا ۱۳) تا تجربه کلیسا در زمان انتظارش برای آمدن دوباره او را به تصویر بکشد. دو گروه باکره معرف دو گروه از ایمانداران هستند که ادعا می‌کنند که منتظر عیسی می‌باشند. در ظاهر به نظر می‌رسد این دو گروه شبیه هم باشند؛ اما زمانی که در آمدن عیسی تأخیر رخ بدهد، تفاوت واقعی میان آنها آشکار می‌شود. یک گروه به رغم تأخیر، امید خود را زنده نگه داشته بود و به اندازه کافی از نظر روحانی آماده شده بود. عیسی مایل است با این تمثیل به شاگردان خود تعلیم دهد که تجربه مسیحی نباید بر اساس هیجان یا اشتیاق عاطفی باشد بلکه می‌بایست متکی بر اعتماد مداوم به فیض خدا و استقامت در ایمان باشد حتی زمانی که گواهی ملموس از تحقق وعده‌های خدا وجود ندارد. عیسی همچنان امروزه ما را دعوت می‌کند که در هر زمان برای آمدن او «گوش به زنگ» و آماده باشیم.

اگر چه نام ما « ادونتیست روز هفتم » گواهی بر حیاتی بودن آمدن دوباره عیسی برای ما می باشد، چگونه می توانیم در سطحی فردی واقعیت آمدن دوباره را در برابر خود داشته باشیم؟ ما با گذشت سال ها چگونه می توانیم از ارتکاب به اشتباهی که در تمثیل ده باکره، عیسی نسبت به آن هشدار داد، اجتناب کنیم؟

۲۹ آبان

سه شنبه

کهنات عیسی در قدس آسمانی

در عهد قدیم، خدا به موسی دستور داد که یک خیمه یا قدس به عنوان «مسکن» او بر روی زمین بسازد (خروج باب ۲۵ آیه ۸). قدس با تشریفات و مراسم آن، جایی بود که قوم اسرائیل در مورد نقشه نجات تعلیم یافتند. پس از آن، در زمان پادشاه سلیمان خیمه قابل حمل جایگزین معبد باشکوه شد (اول پادشاهان باب های ۵ تا ۸). خیمه و معبد هر دو از قدس آسمانی الگو گرفته بودند، « خیمه حقیقی که بدست خداوند و نه بدست انسان برپا شد » (عبرانیان باب ۸ آیه ۲؛ خروج باب ۲۵ آیات ۹ و ۴۰ را نیز ببینید). در سرتاسر کتاب مقدس، فرض شده است که یک قدس آسمانی به عنوان سکونتگاه اصلی خدا وجود دارد. مراسم و مناسک قدس زمینی، « پیشگویی هایی » از نقشه نجات و کارکهنات عیسی در آسمان بودند.

عبرانیان باب ۸ آیه ۶، باب ۹ آیات ۱۱، ۱۲ و ۲۳ تا ۲۸ و اول یوحنا باب ۱ آیه ۹ تا باب ۲ آیه ۲ را بخوانید. این آیات چه چیزی در مورد کارکهنات عیسی در آسمان تعلیم می دهند؟

از زمان عروج مسیح، قدس آسمانی در جایی که او کار کهنات خود را برای نجات ما انجام می دهد، برپا شده است (عبرانیان باب ۷ آیه ۲۵ را ببینید). بنابراین، ما تشویق شده ایم که « با دلیری به تخت فیض بخش خدا نزدیک شویم تا رحمت یافته و در وقت احتیاج از او فیض یابیم » (عبرانیان باب ۴ آیه ۱۶).

همانطور که خیمه زمینی کهنات دو مرحله ای داشت - نخست، در قدس بطور روزانه و سپس سالی یکبار در قدس الاقداس - کتاب مقدس نیز این دو مرحله را در مورد مأموریت عیسی در آسمان توصیف می کند. مأموریت او در مکان مقدس در آسمان با شفاعت، آمرزش، آشتی و ترمیم مشخص شده است. گناهکاران توبه کار از طریق عیسی به عنوان میانجی دسترسی فوری به پدر دارند (اول یوحنا باب ۲ آیه ۱). از سال ۱۸۴۴، مأموریت عیسی در قدس الاقداس مربوط به جنبه های داوری و تطهیر می شود که سالی یکبار در

روز کفاره انجام می‌شد (لاویان باب ۱۶). کار تطهیر معبد همچنین بر پایه خون ریخته شده عیسی می‌باشد. کفاره ای که در این روز انجام شد، حاکی از اعمال نهایی شایستگی های مسیح برای از بین بردن وجود گناه و تحقق آشتی کامل جهان به صورت یک حکومت هماهنگ تحت نظر خدا می‌باشد. ادونتیسست های روز هفتم با اصول تعلیمی این کهنات دومرحله ای سهم و نقشی منحصر بفرد را در تفهیم نقشه رستگاری ایفا می‌کنند.

چهارشنبه

۳۰ آبان

سبت

یکی دیگر از تعالیم حساس کتاب مقدسی که ادونتیسست های روز هفتم آن را باور داشته و از آن نگهداری می‌کنند، روز هفتم سبت می‌باشد. این یک آموزه کلیدی است که اتحاد و هم‌نشینی را در میان ما به ارمغان می‌آورد. این آموزه ای است که ما و عده معدودی از مسیحیان جهان از آن تبعیت می‌کنیم.

سبت موهبت خدا به بشریت از هفته خلقت می‌باشد (پیدایش باب ۲ آیات ۱ تا ۳). در زمان خلقت، سه عمل متمایز الهی روز سبت را بوجود آورد: (۱) خدا در روز سبت استراحت نمود، (۲) او این روز را برکت داد، و (۳) آن را تقدیس نمود. این سه عمل روز سبت را به عنوان موهبت ویژه خدا برقرار ساخت و نژاد بشری را قادر نمود تا واقعیت آسمان را بر روی زمین تجربه کند و خلقت شش روزه خدا را تصدیق نماید. یک روحانی یهودی شناخته شده بنام ابراهام جاشوا Heschel Abraham Joshua روز سبت را « کاخی در زمان » نامید، روزی مقدس که خدا به شیوه ای خاص با قوم خویش ملاقات می‌کند.

آیات زیر چه چیزی درباره مفهوم سبت برای نوع بشر تعلیم می‌دهد؟ خروج باب ۲۰ آیات ۸ تا ۱۱، تثنیه باب ۵ آیات ۱۲ تا ۱۵، حزقیال باب ۲۰ آیات ۱۲ و ۲۰.

ادونتیسست های روز هفتم در تمایل خویش به پیروی از الگوی عیسی (لوقا باب ۴ آیه ۱۶)، روز هفتم سبت را نگه می‌دارند. شرکت جستن عیسی در مناسک روز سبت نشان می‌دهد که او این روز را به عنوان روز استراحت و عبادت قبول داشت. برخی از معجزات او در روز سبت انجام شد تا اهمیت شفا (هم جسمی و هم روحی) که از تجلیل روز سبت می‌آید را تعلیم دهد (لوقا باب ۱۳ آیات ۱۰ تا ۱۷ را ببینید). رسولان و مسیحیان اولیه متوجه شدند که عیسی روز سبت را منسوخ نکرده بود؛ آنها نیز روز سبت را نگه می‌داشتند و در آن روز به عبادت می‌پرداختند (اعمال رسولان باب ۱۳ آیات ۱۶، ۴۲ و ۴۴؛ باب ۱۶ آیه ۱۳؛ باب ۱۷ آیه ۲؛ باب ۱۸ آیه ۴).

بعد زیبای دیگری از روز سبت، رهایی ما از گناه را نشان می دهد. روز سبت یادبود نجات قوم خدا از بردگی در مصر توسط خدا به تجدید قوایی که او در سرزمین کنعان وعده داده بود می باشد (تثنیه باب ۵ آیات ۱۲ تا ۱۵). با وجود ناموفق بودن اسرائیل به قدم نهادن کامل در این تجدید قوا به دلیل نافرمانی و بت پرستی مکرر، خدا همچنان وعده می دهد که «استراحت دیگری مثل فراغت روز سبت در انتظار قوم خداست» (عبرانیان باب ۴ آیه ۹). تمام کسانی که تمایل دارند وارد این استراحت شوند می توانند این کار را با ایمان به نجاتی که عیسی فراهم می کند، انجام دهند. نگاه داشتن روز سبت حاکی از استراحت روحانی در مسیح می باشد و اینکه ما تنها بر شایستگی های او و نه اعمال خود برای نجات از گناه و دریافت زندگی ابدی تکیه می کنیم (عبرانیان باب ۴ آیه ۱۰ و متی باب ۱۱ آیات ۲۸ تا ۳۰ را ببینید).

روز سبت به چه شیوه های بسیار ملموسی به شما در تجربه اتحاد و هم نشینی که مسیح برای قومش می طلبد، کمک کرده است؟

اول آذر

پنجشنبه

مرگ و رستاخیز

در زمان آفرینش «خداوند مقداری خاک از زمین برداشت و از آن آدم را ساخت و در بینی او روح حیات دمید و او یک موجود زنده گردید» (پیدایش باب ۲ آیه ۷). این روایت از خلقت بشر نشان می دهد که زندگی از خدا مشتق می شود. آیا جاودانگی یک جنبه ذاتی این زندگی می باشد؟ کتاب مقدس به ما می گوید که تنها خدا جاودانه است (اول تیموتائوس باب ۶ آیه ۱۶)؛ جاودانگی در بدو تولد به انسان داده نمی شود. در مقایسه با خدا، انسان ها فانی هستند. کتاب مقدس زندگی ما را با «بخاری که لحظه ای دیده می شود و بعد از بین می رود» مقایسه می کند (یعقوب باب ۴ آیه ۱۴) و در زمان مرگ زندگی ما به حالتی خواب گونه وارد می شود که هیچ هوشیاری وجود ندارد. (جامعه باب ۹ آیات ۵، ۶ و ۱۰؛ مزامیر باب ۱۴۶ آیه ۴؛ مزامیر باب ۱۱۵ آیه ۱۷؛ یوحنا باب ۱۱ آیات ۱۱ تا ۱۵ را ببینید).

اگر چه مردم، فانی و محکوم به مرگ متولد می شوند، کتاب مقدس از عیسی مسیح به عنوان منبع جاودانگی سخن گفته و به ما می گوید که او وعده جاودانگی و زندگی ابدی را به کسانی که به نجات او معتقد باشند، می بخشد. «نعمت خدا حیات جاودانی در خداوند ما عیسی مسیح است» (رومیان باب ۶ آیه ۲۳). عیسی مسیح «مرگ را نیست ساخت و حیات و بی فساد را به وسیله انجیل روشن گردانید» (دوم تیموتائوس باب ۱ آیه ۱۰). «زیرا خدا جهانیان را آنقدر محبت نمود که پسر یگانه خود را داد تا هر که

به او ایمان بیاورد هلاک نگردد بلکه صاحب حیات جاودان شود» (یوحنا باب ۳ آیه ۱۶). بنابراین، امید به زندگی پس از مرگ وجود دارد.

اول قرنتیان باب ۱۵ آیات ۵۱ تا ۵۴ و اول تسالونیکیان باب ۴ آیات ۱۳ تا ۱۸ را بخوانید. این آیات چه چیزی درباره زندگی پس از مرگ و زمانی که جاودانگی به انسان ها داده خواهد شد، به ما می گویند؟

پولس رسول روشن می سازد که خدا جاودانگی را نه در لحظه مرگ بلکه در زمان رستاخیز، وقتی که آخرین شیپور به صدا در خواهد آمد، به انسان ها می بخشد. در حالی که ایمانداران وعده زندگی ابدی را در زمان پذیرفتن عیسی به عنوان نجات دهنده خود دریافت می کنند، جاودانگی تنها در زمان رستاخیز داده می شود. در عهد جدید نشانی از مفهوم اینکه جان ها پس از مرگ بلافاصله به آسمان می روند، وجود ندارد؛ این آموزه ریشه در بت پرستی دارد و به فلسفه یونان باستان باز می گردد و در عهد قدیم یا جدید یافت نمی شود.

درک ما از مرگ چگونه به ما در قدردانی بیشتر از وعده آمدن دوباره کمک می کند؟ این باور چگونه با قدرتمندی، ما ادونتیست های روز هفتم را با یکدیگر متحد می سازد؟

۲ شهریور

جمعه

تفکری فراتر: از نوشته های الن جی وایت، «شالوده ها، ستون ها و مناظر»، صفحات ۲۸-۳۲، از کتاب اندرزهایی به مولفان و ویراستاران؛ مقاله «اصول تعالیم، اهم مطالب»، صفحات ۷۷۸ و ۷۷۹، از دائره المعارف الن جی وایت.

بعنوان ادونتیست های روز هفتم، اعتقادات مشترک مهمی با سایر فرقه های مسیحی داریم. البته مهم ترین آن، اعتقاد به نجات تنها از طریق ایمان بواسطه کفار و جانشینی مرگ عیسی می باشد. ما همراه با سایر مسیحیان بر این باوریم که عدالت ما نه در کردارمان بلکه بدلیل ایمانمان، به عنوان عطای فیض که سزاوارش نیستیم، یافت می شود. یا آنگونه که الن جی. وایت نوشت: «با مسیح آنگونه که ما سزاوار بودیم، رفتار شد تا باشد با ما نیز آنگونه که او سزاوار است، رفتار شود. او برای گناهان ما که سهمی در آنها نداشت، محکوم شد تا ما بواسطه عدالت او که سهمی در آن نداشتیم، عادل شمرده شویم. او از مرگی که از آن ما بود، رنج کشید تا ما زندگی که به او تعلق دارد را دریافت نماییم» - *The Desire of Ages*, p. 25. در عین حال، مجموعه اعتقادات بنیادین ما به طور کلی

و شیوه‌ها و نحوه زندگی که از آن باورها ناشی می‌شود، ما را در میان جهان مسیحیت متمایز می‌سازند. و البته اینگونه نیز باید باشد؛ در غیر این صورت، وجود ادونتستیهای روز هفتم چه ضرورتی دارد؟ محبت ما از مسیح و آموزه‌هایی که رواج می‌دهیم، باید قوی‌ترین عامل اتحاد در میان ما باشد.

سوالاتی برای بحث

۱. الن جی. وایت در کتاب ایمان و اعمال، عادل شمرده شدن و بخشش گناهان را برابر می‌داند. چگونه قدردانی از بخشیده شدن گناهانمان و عادل شمرده شدن در مسیح، اساس هم‌نشینی و مشارکت با برادران و خواهران می‌باشد؟
۲. به این بیندیشید که آموزه‌های ما در زمینه اتحاد کلیسا تا چه حد مهم هستند. یعنی، چه چیزی جز باورهای اعتقادی ما، میلیون‌ها نفر را از پیشینه‌های قومی، دینی، سیاسی و فرهنگی متعدد را گرد هم آورده است؟ این چه چیزی در مورد میزان اهمیت اعتقاد نه تنها در زمینه مأموریت و پیام، بلکه اتحاد کلیسا نیز به ما می‌گوید؟
۳. نام ما، « ادونتیست روز هفتم » به دو آموزه بسیار مهم اشاره دارد، روز هفتم سبت و ظهور دوم. یک بخش از نام ما به خلقت و بخش دیگر به رستگاری اشاره می‌کند. این دو آموزه چگونه با یکدیگر مرتبط هستند و به چه شیوه‌هایی با هم اساس ماهیت ما را نشان می‌دهند؟

خلاصه: ادونتیست‌های روز هفتم اصول اعتقادی مشترک بسیاری دارند. برخی از این اعتقادات ما با سایر فرقه‌های مسیحی مشترک می‌باشند؛ برخی خیر. این آموزه‌ها بطور کلی هویت ما به عنوان کلیسای متمایز را تشکیل می‌دهند و بنیاد اتحاد ما در عیسی هستند.